

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תקמז

עש"ק פ' וישב, חג הגאולה יט-כ כסלו ה'תשס"ה

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" – בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שנת הק"ג להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ושנת הג"ן לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

לזכות

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי שיחי שגלוב

לרגל יום הולדתו כ"ב כסלו,

לשנת ברכה והצלחה בגו"ר

נדפס ע"י זוגתו

מרת גיטל רחל שתחי שגלוב

Eli Shagalov

B"H

HAIMISHE DRIVER
CAR SERVICE

24 Hour Service
15 Passenger Available

CellPhone: (323) 842-3666
Email: haimishedriver@yahoo.com

ב"ה

דבר מלכות

3

מכניסים חיילים מיוחדים למלאת משימה מיוחדת / משיחת כ"ה כסלו התשמ"א

זמן הגאולה

7

טענותיו של היצר הרע כדי להחליש את צעקת היהודי / פי השבוע באור הגאולה

המעשה הוא העיקר

11

הכרה, הודאה ונתינת שבח / הוראות למעשה בפועל

ניצוצות של משיח

13

הלשכה לשמירת רכושו וחפציו של נשיא דורנו... / קטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

כתי"ק - פרסום ראשון

14

שייכותם של שבת וחנוכה שבשניהם נר מצוה / מהגהת הרבי על מכתב כללי לימי החנוכה

~~ע"כ ימי חנוכה: להעיר, אשר לדעה המאירי (שבת כא, ב) נצחון המלחמה הי' בכ"ד בכסלו. וכ"כ בשערי אורה לאדהאמ"צ ד"ה בכ"ה בכסלו רפנ"ג (כב, א) ובסהמ"צ להצ"צ ריש מצות נ"ח (דרמ"צ עא, א). ~~וכן מדינת בבל~~ וראש תמונה סע' 101.~~

וגם להצ"צ ~~דרמב"ס ק"ל~~ חנוכה פ"ג ה"ב) שבכ"ה בכסלו הי' - אעפ"כ הוקבע

(ראה רמב"ס שם ה"ג) להתחיל הדלקת נ"ח באור לכ"ה (ולא באור לכ"ו) - ראה

פר"ח לשו"ע או"ח סחור"ע. בנין שלמה על הרמב"ם שם. ולהעיר, אשר מלשון אדה"ז

בלקו"ת שם ("ב) חנוכה ופורים (ש) הן ביום המנוחה") מוכח דג"ל שהקביעות

שחנוכה הוא משום הנס דנצחון המלחמה שהי' בכ"ד בכסלו, ~~כ"ה~~. ולהעיר, אשר

הודאח "ועל הנסים" דחנוכה הוא (בעיקר) על הנס דנצחון המלחמה, - ולהעיר

אשר נשנה זו ערב חנוכה הוא גם ערב שבת קודש. בקשר להם יבוא שבת לחנוכה

קובא בלוקיים הס"ו על ד"ה ג' אילך, שם ס"ע ד"ה ג' אילך.

המוראות. מעניני דינמא: להעיר משל"ה (חלק תושב"כ פ" וישב דרוש צאן יוסף

בהגה"ה), אשר ע"ז חנוכה קשור ופועל בכל הצולם כולו, עיי"ש בארוכה.

~~ובמיוחד מנרות חנוכה: שיקר נס חנוכה קבעו בנרות. וראה הו"א מקץ ה"ה חנוכה~~

(לב, ב). וראה לקו"ש ח"ה ע' ~~הערה ד"ה~~ "קבעו הנס בנרות". ח"י ע' ~~112~~

112 ואילך. בצפע"נ לרמב"ם שם ה"ג: רעכשיו כו' נשאר רק סך (נס) הנרות

(בהדה"נ - ולא על שניצולו מן העכו"ם), אבל לע"ל לא כצאתי לו חבר. ובג"ל

יצ"ג - שהרי גם עכשיו אומרים ועל הנסים.

~~המוראות הכלליות: ובפרט ע"פ הור"ח הבעש"ט שככל דבר שיהודי רואה או שומע~~

ישנה הוראה בעבודת השם ("היוס יוס" ע' נב, כש"ס (הוצאת קה"ת) הוספות אות

קכ"ז-קכ"ט. וש"ג). וראה או"ח לה"מ ד"ה כפני שיבה תקום (בהוצאת קה"ת - מ,

ב ואילך).

המדור "ניצוצות של משיח" מוקדש

ליזכר נשמת הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאח ע"ה בלוי רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך ריבוי שנים - נפטר ביום ג' אייר התשס"ג לסדר "אמור אל הכהנים" יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוככם, בגאולה האמיתית והשלימה

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 917-755-5605

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טלפקס: 8715-770 (04)

דואר אלקטרוני: yechi@770.org.il • אינטרנט: http://www.torah4blind.org

שייכותם של שבת וחנוכה שבשניהם נר מצוה

בקשר עם נר חג החנוכה שמתחיל בשבוע הקרוב, אנו מביאים צילום נדיר מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על מראי-מקומות למכתב כללי אל בני ובנות ישראל מערב שבת קודש וערב ימי חנוכה ה'תשמ"ג

(נדפס בלקו"ש ח"כ ע' 632 ואילך)

להלן פענוח הכתי"ק:

שבת . . חנוכה: שייכותם – בשניהם עיקר נר מצוה. וראה שבת (כג, ב ובפרש"י).
ובמגילת אנטיוכוס בתחלתה שאנטיוכוס גזר בפרט על שבת מילה וחודש. וראה לקו"ש חט"ו ע' שעב ואילך.

בקטע שלאחריו מחק כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א את התיבות "וכן מוכח בלקו"ת", וכתב: וראה תו"א ס"פ וישב.

בהמשך הקטע מחק כ"ק אד"ש מה"מ 2 שורות אחרונות וכתב: ולהעיר מחגי ב, א. שם כא ואילך.

בקטע הבא שינה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א את הציון ללקוטי שיחות ממספרי עמודים לאותיות: במקום 445 - תמה, ובמקום 142 - קמב.

המדור מוקדש

לעילוי נשמת האשה

מרת מרים בת ר' אליהו וג'מילה ע"ה אלבז

נפטרה במוצאי שבת קודש פ' בלק, אור לט"ו תמוז ה'תשס"ד - ת. נ. צ. ב. ה.

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת: מרים, מרדכי, יעקב ודניאל בני מאיר ופרלה שיחיו לוי

מכניסים חיילים חדשים למלאת משימה מיוחדת

כשם שנהוג בכל צבא, שכאשר ישנה מטרה מיוחדת - מכניסים לצבא חיילים חדשים, בהוספה לאלו שכבר נמצאים בצבא • עד"ז גם בצבא הקב"ה, ב"צבאות השם", שכאשר צריכים לזרז ולהשיג את הנצחון דהבאת המשיח "מהרה" - הוא מחדיר ומזרים כחות חדשים, ילדים וילדות, שילמדו תורה ויקיימו מצוות, שזה הנשק של "צבאות השם" • "כל היום" מבקשים ותובעים מהקב"ה, כפי שילד מבקש מאביו שבשמים שימלא את מבוקשו - "ווי וואנט משיח נאו" • משיחת יום ד', כ"ה כסלו, אור לכ' דחנוכה ה'תשמ"א, ל"צבאות השם", בכיהכנס, - אחרי תפלת מנחה והדלקת נר חנוכה - מוגה, תרגום מאידית*

תרגום ועריכה - מערכת "יחי המלך"

א. [אמרו את הי"ב פסוקים ומאמרי חז"ל].
אח"כ שרו "ווי וואנט משיח נאו".

ב. [. . .] המטרה והמשימה המיוחדת במלחמה [של "צבאות השם"] בזמננו היא - כפי שזה עתה? הכרזתם והודעתם, ובקול גדול³ - "ווי וואנט משיח נאו", שאנחנו רוצים שמשוח יבוא עכשיו תיכף ומיד.

זוהי המשימה המיוחדת של הדור והתקופה שלנו, ובפרט בשנה זו - להביא את משיח "נאו", תיכף ומיד.

ולכן מכניסים עכשיו ל"צבאות השם" "חיילים" ("סאָלדזשער'ס") חדשים, צבא חדש - כדי למהר את קיום המשימה בפועל, כדלקמן.

ג. תמיד היתה זו הבקשה והתביעה של יהודי - שמשוח יבוא מיד, במהרה. ולכן אין מקום כלל שיהודי יאמר ח"ו, שהוא איננו רוצה, או איננו אוחז בזה, או שלא "ניחא" לו - שיכריזו ויבקשו "ווי וואנט משיח נאו".

כל יהודי מתפלל ומבקש במילים ברורות

1) נדפסו בחוברת "י"ב פסוקים ומאמרי חז"ל" (ברוקלין, ה'תשל"ז). בחוברות "צבאות השם" בכ"מ. ועוד.

2) אחרי אמירת הי"ב פסוקים ומאמרי חז"ל, כ"ל ס"א.

3) ראה קונטרס ומעין מאמר יא.

(* מתוך לקוטי שיחות חז"כ ע' 456 ואילך.)

בשמונה עשרה, כשעומד לפני הקב"ה עצמו⁴ – שאז הוא בודאי דובר אמת, וכאשר אומר להקב"ה עצמו מה הוא מבקש ממנו – ודאי שרוצה זאת באמת ולא מהשפה ולחוץ ("נָאָר גַּעזָאָגט") ח"ו –

"את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", שמש תיכף, באופן ד"מהרה", יצמח ויתגלה "צמח דוד עבדך", שזה הולך על משיח (ש"צמח שמו", כמובא בגמרא⁵).

ותירה מזו לאחמ"כ מוסיפים: "לישועתך [שהישועה מתבטאת ב"צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", כפי שאומרים לפני⁶ – ויקרנו (של משיח, "צמח דוד עבדך") תרום בישועתך] קוינו כל היום" – כל היום הוא מקוה ומבקש שתהי' ה"ישועתך", "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח",

[ודוקא ע"י אמירת כל-זה – תפלתו היא תפלה שלימה, כפי שאנשי כנסת הגדולה תקנהו]:

אפילו לאחר שהתפלל תפלת שמונה-עשרה בשחרית, וביקש אז "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", הנה באם עכשיו, באותו יום, הגיע הזמן לתפלת מנחה ומשיח עוד לא הגיע – אזי מכיון ש"לישועתך קוינו כל היום" – הוא מקוה ומבקש שוב גם בזמן מנחה: "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", שמש יבוא "מהרה", "נָאָר".

ואם ח"ו ה"מהרה" התעכב עוד כמה שעות – אזי "לישועתך קוינו כל היום" – הוא תובע זאת עוד פעם באותו יום בתפלת ערבית.

"כל היום" מבקשים ותובעים מהקב"ה, כפי שילד מבקש מאביו שבשמים שימלא את

(4) ראה ברכות לג, רע"א: עומד לפני ממה"מ הקב"ה כו'. וראה שבת י, א. טושו"ע (ואדה"ז) או"ח סו"ס צה. – ואיתא בספרי בכל קראנו אליו ולא למדותיו (פרדס של"ב רפ"ב).

(5) ירושלמי ברכות פ"ב ה"ד.

מבוקשו – "זוי וואָנט משיח נָאָר", "מהרה": מבקשים ממנו בתפלת שחרית, בבוקר, שיהי' "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח"; ואם ח"ו משיח לא בא עד הזמן לתפלת מנחה באותו יום, הוא איננו מסתפק בזה שבתפלת שחרית הוא כבר ביקש זאת, אלא מבקש שוב בתפלת מנחה, בזמן דמנחה; ובאם ח"ו משיח לא הגיע עד לזמן לתפלת ערבית, הוא שוב מבקש זאת.

ומקוה לזה "כל היום" (לא רק בשעת התפילה):

אע"פ שמתפללים (במשך השבוע) רק שלש פעמים ביום, ובמשך היום ישנן שעות נוספות שאז אינו אומר את המילים "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח כו" – הרי זה רק שאינו אומר מילים אלו משך כל היום;

אבל כיון שכל יהודי בתפלתו, כשעומד לפני הקב"ה ואומר לו את האמת – תובע שמש יבוא "מהרה", "נָאָר", ותובע זאת ומקוה "כל היום" – אזי התקוה שלו שמש יבוא "נָאָר", היא כל היום; וכל היום הוא מקוה שהקב"ה ימלא את תפלתו⁶ שיהי' "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח".

* * *

ג. כיון שהמשימה המיוחדת של דורנו, דרא דעקבתא דמשיחא, היא כנ"ל – להביא את משיח "מהרה", "נָאָר", [. . .] אזי כשם שרואים את הנהוג בכל צבא [כיון⁷ שכך נקבע והתייסד ע"י הקב"ה בצבא שלו, ב"צבאות השם"], שכאשר ישנה מטרה מיוחדת וצריכים למלאותה באופן הכי מהיר – מכניסים לצבא כחות ("דעזערוון") חדשים, חיילים חדשים, בהוספה לאלו שכבר נמצאים בצבא –

עד"ז גם בצבא הקב"ה, ב"צבאות השם",

(6) ראה אנה"ת רפ"א (ק, א).

(7) דמלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיעא (ראה ברכות נח, א. וראה לקו"ש ח"ט 287-8).

הלשכה לשמירת רכושו וחפציו של נשיא דורנו...

וזוכים תומ"י לקבל את כל הענינים דנשיא דורנו, הספרים והכתבי-יד, וקשרי המכתבים שנמצאו עתה, וכל שאר הרכוש, ואין הזמ"ג להאריך בזה עתה. ולוקחים אותם תומ"י לארצנו הקדושה, ושם גופא לירושלים עיה"ק, ובביהמ"ק. וכידוע שבביהמ"ק היו לשכות וחלונות שבהם היו הכהנים שומרים את בגדיהם, וכ"ש שיהודי שעבודתו היא בבחינת כהן-גדול שלע"ל רכושו וחפציו יהיו בביהמ"ק.

(קטע מר"ד מהתועדות ש"פ וישלח, י"ד כסלו ה'תשנ"א - רשימת השומעים, בלתי מוגה)

פתגם בעל הגאולה שהתקיים כבר

ידוע פתגם בעל הגאולה שכאשר יבוא משיח צדקנו יודפס הדבר בעיתונים!...

ולהעיר – שאכן נדפס כבר בעיתונים ש"אָט אָט קומט משיח"! – בודאי ילמדו בזה פירושים, אבל אעפ"כ כו'.

[. . .] ואף שלכאורה אינו מובן מהו העילוי שיודפס בעיתונים אודות ביאת משיח צדקנו – מהו הערך של "עיתונים" כשמדובר אודות ביאת משיח צדקנו, ובפרט שהבשורה על ביאת משיח צדקנו תהי' ע"י אליהו הנביא מבשר הגאולה! – אבל אעפ"כ כך אמר אדמו"ר הזקן! אבל לאידך – מובן ופשוט שהעיקר הוא עצם הענין דביאת משיח, ולא מ"ש בעיתונים אודות ענין זה.

(קטעים משיחת ש"פ וישב, כ"ף כסלו ה'תשד"מ - בלתי מוגה)

הקושיא הכי גדולה והתירוץ

מובא בספרים ש"תיקו" זה ראשי-תיבות – "תשבי יתרץ קושיות ואיבעיות", והקושיא הכי גדולה והאיבעיא הכי גדולה שהוא צריך לתרץ היא, "זויפל איז אַ שיעור צו מאַטערן אידן אין גלות" [=כמה השיעור לסבלם של בני ישראל בגלות]!

והתירוץ ע"ז הוא, שהקב"ה מוציא את היהודים מהגלות! ומביא אותם בשמחה וטוב לבב, "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו. (תרגום חפשי משיחת י"ט כסלו ה'תשל"ב - בלתי מוגה)

בהתוועדות על הפירמידה הגדולה שבמערב הזאל. ניתן הי' להבחין בקירוב מיוחד של כ"ק אדמו"ר לאורחים אלו כבר בניגון הראשון בעודדו את השירה לעברם כו"כ פעמים בתנועות עזות. ועדיין לא שיער אף אחד עד היכן יגיעו הדברים, והיתה זו הפתעה גמורה שעה שהרבי פתח את ההתוועדות במילים: "הרי הגיעה קבוצת אורחים מצרפת"...

מיד אמרו האורחים 'לחיים', כ"ק אדמו"ר שליט"א ענה להם בניד ראש, והקהל החל לנגן "האדרת והאמונה" בניגון הימארי הצרפתי. כ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את הניגון בחוזק, ולפתע... פנה לימינו וסימן לשרוק!... שריקות מכל צד פלחו את האויר כשכתגבורת לזה ממשיך הרבי לעודד עזות בתנועות רצופות משך זמן.

לאחר מכן התחיל הרבי בשיחה הראשונה. בשיחה זו דיבר על המהפך שקרה במדינת צרפת ממצב שלא למעליותא בעניני יהדות, אל תקופת הפצת יהדות באופן מיוחד, ועד כדי כך שבשמה, צרפת, ניכר בגלוי שהיא גימטריי של 770.

בהמשך דיבר על כתיב-יד שהודפסו לראשונה במדינת צרפת, והרי טבע הסקרנות של יהודי מגרהו ללמוד בספר חדש לא רק את הכותרת אלא את כל הספר...

בסיום השיחה התבטא "הנה נכנס משיח צדקנו בבית הכנסת ובית המדרש זה!"

אחרי השיחה טעם הרבי מהיין, ואח"כ מהמוזנות. הקהל ניגן את 'מאָרש נפוליון' וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד שוב לעבר האורחים. לפתע פנה לאחוריו אל ספסל הזקנים, ביניהם ישב הרה"ח הרה"ג ר' מרדכי שי' בלינוב מוועד רבני ליובאוויטש - צרפת, ושאלו בערך בזה הלשון: "וואו איז אייער עולם?" [=היכן הקהל שלכם?] ושוב שאל הרבי: "וואו איז דער פראנצויזישער עולם?" [היכן הקהל הצרפתי?] הנ"ל סימן לרבי על מקום עמידתם, אך הרבי לא הרפה והמשיך לתמוה ולסמן בתנועות ידיו... עד שהלה קלט, ומיד הורה לקהלו שיאמרו 'לחיים' לרבי. עתה הורה לו הרבי לומר לחיים על כוס גדולה, ועודד לעברו.

כאן החל הרבי לעודד את השירה בחוזק רב, ולפתע - בשתי ידיו הקי' יחד! ובמהירות...

אח"כ החל בשיחה השני'. בשיחה מיוחדת זו התייחס הרבי לנס גדול שאירע במדינת צרפת! והוא - ההמנון הצרפתי שהי' סמל לשחרור המדינה מעול מלכות - נהפך לניגון חסידי, ובה בעת בוטל באורח פלא וחדל מלשמש כהמנונה הרשמי של המדינה! בהמשך דובר אודות שימת ולב והכרה בניסים אלו, ואמר שאף שדיבר על כך כו"כ פעמים, מעורר הוא על זה שוב. - דבר לא רגיל, שגם הוסיף בהרגשה שהדיבורים הם בעצם "בעליונים" ורק רומזים "בתחתונים". בסיום שיחה זו הזכיר הרבי את שמות כל הנשיאים, מהבעש"ט ועד נשיא דורנו.

כהמשך ספונטני למדובר בשיחה, ניגנו שוב את הניגון "האדרת והאמונה", והפעם ביתר חיות. גם עכשיו עודד הרבי בחוזק, ובאמצע הניגון סימן לאורחים לומר לחיים. המשיך לעודד בתנועות מהירות ורצופות ביד אחת, ושוב בשתי ידיו הקי' יחד בתנועות קצובות, כששירת הקהל הולכת וגוברת בשמחה רבה.

בסיום השיחה השלישית ניגנו "שובה" וכשהגיעו למילים "יראה אל עבדיך" החל הרבי לעודד בשתי ידיו הקי' יחד בחוזק רב ובמהירות. גם האורחים הנכבדים לא נשארו אדישים... והצטרפו לשמחה מכרכרים ומפזאים בכל עוז.

בשיחה רביעית הזכיר ע"ד חלוקת משקה. היו 30 בקבוקים והסדר הי' כרגיל.

שכאשר נוספת המטרה שצריכים לזרז ולהשיג את הנצחון דהבאת המשיח "מהרה" -

אזי כהוספה ל"צבאות השם" שהיו בכל הדורות הקודמים ושישנם בשנים אלו - הוא מחדיר ומזדים ("דוקט" ער אריין און שיקט אריין") כחות חדשים, חיילים חדשים, ילדים יהודים נוספים, ילדים וילדות, שילמדו תורה ויקיימו מצות, שזה הנשק של "צבאות השם",

ועי"ז - יפעלו באופן הכי מהיר את המטרה שהקב"ה, ה"רמטכ"ל" ("קאָמענדער-אין-טשיף") של "צבאות השם", הציב עבור דורנו לשנים אלו ולשנה זו, שנת הקהל, במיוחד -

להביא את הגאולה באופן ד"נאו", ע"י "צמח דוד עבדך מהרה תצמיח".

ד. וזהו התפקיד והשליחות של כאו"א מכס, של כולכם יחד ושל כל ילד יהודי, ילד או ילדה, היכן שהם רק נמצאים, כיון שהיכן שנמצאים, הם נמצאים שם כבן אברהם יצחק ויעקב⁸ ונת שרה רבקה רחל ולא⁹ -

שיתחילו בפועל לעסוק ב"צבאות השם" עם ה"נשק" של "צבאות השם" - ללמוד תורה ולקיים מצוות,

כדי לנצח, ולמלא את השליחות המיוחדת והמטרה של עקבתא דמשיחא, שלפי כל הסימנים שהגמ' אומרת בסוף מס' סוטה אלו הם הימים האחרונים בגלות - וצריכים לפעול את המטרה האחרונה בימי הגלות -

ה"קץ שם לחושך"¹⁰, לסיים את החושך (והזמן) של הגלות.

ותיכף לאח"ז להתחיל האתחלתא דגאולה, הזמן שבו יזרח אור הגאולה ("די ליכטיקע צייט") - גאולה האמתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, "צמח דוד עבדך".

(8) ראה ב"מ פג, א (במשנה).

(9) ראה ברכות טז, ב.

(10) איוב כח, ג.

ה. האמור לעיל, שכשנוספת לצבא מטרה מיוחדת אשר צריכים להשלימה במהירות, מגייסים כחות חדשים - זוהי השוואה הקיימת בין צבא של אדם, בשר-ודם, לבין כביכול הצבא של הקב"ה, "צבאות השם";

אבל כיון שכאן מדובר אודות "צבאות השם", מובן, שזה שונה לגמרי ("גאָר אנדערש") מצבא של בשר-ודם, עד שיש ביניהם חילוק גדול מאוד:

בצבא שנוסד ע"י בשר-ודם, אזי בכל הנהגה חדשה ותקופה חדשה כשצריכים להשיג מטרה חדשה - זקוקים ל"נשק" חדש, לפי צרכי הזמן החדש והמטרה החדשה;

אבל ב"צבאות השם", הקב"ה נתן מלכתחילה כזה "נשק", שאותו "נשק" פועל ומשלים את הנצחון במלחמת היצר בדורנו בדיוק כפי שהשלים זאת בדורות שקדמונו, אלו הם - התורה והמצוות בחיי היום יום:

אותו ה"נשק", אותם התורה ומצוות שנתן משה רבינו, ש"משה קיבל תורה מסיני"¹¹ - ולאחמ"כ "ומסרה", הוא מסר זאת לכל הדורות,

עד ל"תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב"¹² (כפי שזה עתה אמרתם בי"ב הפסוקים ומאמרי חז"ל) - התורה באה¹³ בתור ירושה לכל יהודי¹⁴, לכל ילד יהודי, עד לדורנו זה, בשנה זו ובימים אלו של חנוכה,

אותה התורה ואתם המצוות, אותה "תורתך" ו"חוקי רצונך" בחיי היום יום, שהינם נצחיים - מביאים את הנצחון הנצחי במלחמה עם היצר, שזהו גם הנצחון במלחמה עם הגלות,

(11) אבות רפ"א.

(12) ברכה לג, ד.

(13) באופן תמידי, כהלשון "נותן התורה", לשון הוה (לקו"ת תזריע כג, א).

(14) ואפי' תינוק בן יום א' יורש הכל - נדה מד, רע"א.

עד שכל ילד יהודי וכל הילדים היהודיים יכנסו ל"צבאות השם".

ז. והכחות החדשים, בהשתמשם באותו ה"נשק" (שהקודמים השתמשו), אותם התורה ומצוות, שזוהו "נשק" נצחי – בודאי יצליחו ויביאו את הנצחון על היצר, ויביאו אותו "נאו", תיכף ומיד.

ואזי "ישראל עושין תשובה", יהודים (החל מילדים וילדות יהודיים, שלומדים תורה ומקיימים מצוות) עושים תשובה, ו"מיד הן נגאלין"¹⁸, שמשיח בא "נאו".

ו"לישועתך קוינו כל היום": אפילו אם "יתמהמה"¹⁹, אפילו אם משיח יתעכב עוד מס' דקות, שעות או יום – אזי "קוינו כל היום" – מקוים ומבקשים מהקב"ה כל היום, שמשיח יבוא "נאו" ממש,

גאולה האמיתית והשלימה ע"י "צמח דוד עבדך", מלכא משיחא. ■

18 רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.

19 ראה חבוקק ב, ג: אם יתמהמה חכה לו. ובל' הידוע (עיקר ה"ב מה"ג עיקרים): ואע"פ שיתמהמה עם כל זה אחכה לו בכל יום שיבוא.

ומביאים את משיח צדקנו, ועל-ידו – את סוף הגלות ואת האתחלתא דגאולה, והגאולה השלימה.

ו. כדי למחר ולהחיש זאת עוד יותר – זקוקים לכחות וחיילים חדשים, "צבאות השם" חדשים, שהם יחזקו את "צבאות השם" שכבר היו עד עתה,

והרי לימוד התורה וקיום המצוות של "צבאות השם" שהיו עד עתה – "אינן בטלין לעולם", ובלשונו של אדמו"ר הזקן¹⁵ ש"יחוד זה למעלה הוא נצחי לעולם ועד": הפעולה והזכות של לימוד התורה וקיום המצוות שלהם היא נצחית –

אבל הקב"ה מבקש ונותן כח לזה¹⁶, שיהי' "יכלו כל נשמות שב(אותו אוצר ששמו) גוף"¹⁷ – שיתוספו וצריכים להתוסף "צבאות השם" חדשים בהוספה לקודמים,

שזה כאו"א מכם וכולכם יחד, וע"י ההשפעה שלכם – גם ילדים יהודים נוספים בכל מקום ובכל המקומות,

15 תניא פכ"ה (לב, א).

16 ראה במדב"ר פ"ב, ג.

17 יבמות סב, סע"א ובפרש"י שם. וש"נ.

המדור מוקדש

לעילוי נשמת **אורי אהרן יואל בן יוסף ארי' לייב ז"ל** – נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב ולעילוי נשמת **פאולין רות בת ר' יצחק ע"ה** – נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות כל משפחתם שיחיו – לברכות עד בלי די

הכרה, הודאה ונתינת שבח

[. .] ראשית, צריכה להיות ההכרה וההודאה לה' על הניסים שהוא עושה.

ובפרט כאשר עומדים בסמיכות לימי החנוכה שענינם הוא "פירסומי ניסא"¹ – ממילא אפילו אם-תימצו-לומר שבשאר ימי השנה לא צריכה להיות כזו הדגשה בענין של פירסומי ניסא (כדמוכח מזה גופא שזהו ענינם של חנוכה ופורים וכיוצא בזה) – הרי בימי חנוכה צריך להיות פירסומי ניסא, ויש לומר, שזה כולל לא רק את נס המלחמה ונס החנוכה (של פך השמן) אלא פירסומי ניסא בכל הניסים שהקב"ה עושה לבני ישראל – "בימים ההם בזמן הזה".

ועוד והוא העיקר: ההכרה וההודאה ונתינת השבח לה' על הניסים שהוא עושה, נוסף על היותם ענין של הכרת טובה – ה"ז גם נוגע לביאת משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה, כפי שהגמרא אומרת²: "ביקש הקב"ה לעשות חזקי' משיח . . אמרה מידת הדין לפני הקב"ה . . חזקי' עשית לו כל הניסים הללו (שניצל מסנחריב ונתרפא מחליו³) ולא אמר שירה לפניך תעשהו משיח".

על-פי זה מובן בעניננו, שפירסומי ניסא של הניסים שעושה הקב"ה בזמננו – הרי זה נוגע להבאת הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש!

ומזה מתקבלת ("האָט מען אַרויס") הוראה עיקרית: מאחר שכבר עומדים לאחרי כל הענינים, והגאולה עדיין לא באה – דבר נכון ביותר הוא לעסוק בענין של "פירסומי ניסא", לפרסם אצל עצמו ואצל הזולת, ובכל מקום ומקום – את הניסים שהקב"ה עושה עימנו, מתוך ידיעה שבזה קשורה הגאולה האמיתית והשלימה!

ועל-אחת-כמה-וכמה בימי החנוכה, שענינם הוא "פירסומי ניסא" כנ"ל – יש לראות לנצל ימים אלו, נוסף לכל הפעולות ומבצעי חנוכה, גם – כדי לערוך התוועדויות חסידיים [או לקרוא לזה בלשון אחר, בכל מקום לפי ענינו, "אזלת לקרתא הלך בנימוסי"⁴], בכל יום מימי החנוכה, ולדבר שם דברי תורה, נגלה דתורה ופנימיות התורה, ולקבל החלטות טובות בכל עניני תורה ומצוות, ובאופן של מוסיף והולך ואור (בהתאם לנרות חנוכה), ועוד ועיקר – לדבר בענין פירסומי ניסא, הניסים "בימים ההם בזמן הזה".

(משיחת ש"פ וישב, כ"ג כסלו, מבה"ז טבת ה'תשנ"ב - מוגה, תרגום מאידית)

להלן יומן מיוחד המתאר את ההתרחשויות שאירעו במהלך

ההתוועדות דש"פ וישב ה'תשנ"ב (מתוך "בית חיינו" 117):

בהכנס כ"ק אדמו"ר שליט"א להתוועדות (מוקדם מהרגיל) ניגנו "על ניסידך". אחרי הברכה על היין התחילו, כבכל שבת בתקופה האחרונה, לנגן "זאָל שוין זיין די גאולה". מיד בתחילת הניגון נתן הרבי לילד שארף שי' פרוסת עוגה, ותוך כדי עניית לחיים לקהל שי', התחיל לעודד בידו הק'. קבוצה של יהודים אמידים שהגיעה מצרפת בערב שבת מצאה את מקומה

(3) פרש"י שם.

(1) שבת כא, ב ובפרש"י.

(2) סנהדרין צד, א.

”ביקש יעקב לישב בשלוה”

[. .] אע”פ שכאשר ”ביקש יעקב לישב בשלוה”, נתמלאה בקשתו רק למשך זמן, ולא בתכלית השלימות, שהרי לא היתה הגאולה השלימה תיכף ומיד – הרי הסיבה לכך אינה אלא מפני שהתערבו ענינים צדדיים כו’, שכן, יעקב מצדו ה’ מוכן לגאולה השלימה לאחר שסיים את עבודת הבירורים בבית לבן, ואפילו לאחר העיכוב ד”הילדים רכים גו” – ה’ מספיק עיכוב של שנים ספורות בלבד כדי להשלים את כל עבודת הבירורים, כך שהיו יכולים לבוא מיד למצב ד”לישב בשלוה” בגאולה השלימה.

[ומה שהיתה צריכה להתקיים גזירת ברית בין הבתרים – הרי שאלה זו היא בתקפה גם בנוגע להמבואר שיעקב חשב שעשו נתברר כבר, ובמילא יכולים כבר ללכת לגאולה השלימה, דלכאורה, כיצד חשב כן כאשר ידע אודות גזירת ברית בין הבתרים! והמענה לזה – כפי שמבאר בעל הגאולה בתו”א שענין השעבוד יכול להיות גם ע”י העבודה דלימוד התורה: ”בחומר דא ק”ו ובלבנים דא ליבון הלכתא כו”]. וכן הוא בנוגע לגלותו זה – שאם ישנה איזו גזירה ח”ו על ענין של שעבוד וגלות, יוצאים י”ח ע”י היגיעה בלימוד התורה, וזהו א’ מהטעמים על ההשתדלות בנוגע לקביעת עתים לתורה].

אלא שמסיבות שונות (כ”ב שנה שלא קיים מצות כיבוד אב, וכיו”ב) – קפץ עליו רוגזו של יוסף, וכתוצאה מזה – כללות הענין גדולת מצרים, וכל הגלויות שלאח”ז;

אמנם, בימינו אלו, לאחר שכבר עברו ריבוי שנים מאז שאמרו בגמרא ש”כלו כל הקיצין”, ובפרט לאחר הבטחתו של אדמו”ר האמצעי שכבר יצאו י”ח כל הענינים דחבלי משיח כו’, ועאכור”כ לאחר דבריו של כ”ק מו”ח אדמו”ר נשיא דורנו שלא נשאר לנו אלא ”לצחצח את הכפתורים”!... – הרי בודאי שיכולים לבוא תיכף ומיד לגאולה האמיתית והשלימה, שאז יהי’ שלימות הענין ד”לישב בשלוה”.

(משיחת ש”פ וישב, כ”א כסלו ה’תשמ”ה - בלתי מוגה)

המדור מוקדש לעילוי נשמת מרת **חשא** ב”ר **נטע אורי** ע”ה
ובעלה ר’ **יוסף ארי לייב** ב”ר **משה באר** ע”ה
ולע”נ ר’ **מאיר** ב”ר **צבי** ע”ה **שנאל**

יה”ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד ”הקיצו ורננו שוכני עפר” והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות זוג’ - תבלחט”א - מרת **ח’ רחל** בת **שפירנצא שנאל**
ולזכות **כל בני משפחותיהם שיחיו** - **לברכות עד בלי די**

המדור הבא - ”המעשה הוא העיקר” - מוקדש לעילוי נשמת

ח’ה מושקא ושטערנא אסתר ע”ה בנות - יבלחט”א - הרה”ח ר’ **אפרים זאב שמואלי** שיחי
נלב”ע ביום כ”א מנחם-אב ה’תשס”ד
ולע”נ הוריו: ר’ **ברוך אשר** ב”ר **זאב** ע”ה **שמואלי** - נפטר ביום ש”ק פ’ בהעלותך, י”ד סיון ה’תשס”ג
ומרת **גישא גני’** בת ר’ **אפרים** ע”ה - נפטרה ביום ש”ק פ’ ויחי, ט”ז טבת ה’תשס”ד
ת. נ. צ. ב. ה.

יה”ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד ”הקיצו ורננו שוכני עפר” והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

טענותיו של היצר הרע כדי להחליש את צעקת היהודי

הנחה: ”ועד הנחות התמימים”. תרגום: מערכת ”יחי המלך”

א. ע”פ תורת הבעש”ט¹ שצריכים ללמוד מכל דבר הוראה בעבודת ה’, ועאכור”כ מענין בתורה, יש ללמוד הוראה גם מ(האמור לעיל² -)הסיפור בתורה אודות ”ביקש יעקב לישב בשלוה” ואודות טענת בני³ שהם מוותרים על ה”רכוש גדול”⁴ העיקר לצאת מהגלות.⁵

וההוראה היא:

כאשר יהודי צועק ”דאלאי גלות”^{5*} - ניגש אליו היצר-הרע (”דער קלוגינקער”) בטענה: מה אתה צועק כל-כך? - כבר קדמוך! בני ישראל צעקו כך בהיותם במצרים, ולא הצליחו לפעול זאת ונשארו בגלות כדי לקבל את ה”רכוש גדול”, ועד”ז קודם לכן ”ביקש יעקב לישב בשלוה” וגם הוא לא הצליח לפעול זאת, וכיצד הנך חושב שתצליח לפעול בצעקותך?!

אדרבה, טוען היצר: ע”י צעקתך אתה עוד יכול להרגיז (”אויפרייצן”) ולגרום שיהי’ בדוגמת ”קפץ עליו רוגזו של יוסף”⁶ כפי שנגרם ע”י בקשת יעקב לישב בשלוה, ומוטב יותר שתשאר בשקט ולא תצעק, פן תרגיז את הקב”ה (ח”ו)!...

ב. על כך אומרים לו, שבתורה לא נכתב רק המענה על טענת בני ישראל במצרים, אלא גם הטענה עצמה (שמוותרים הם על הרכוש גדול העיקר לצאת מהגלות) נכתבה ונקבעה בתורה מלשון הוראה, ובמילא למדים גם מטענה זו הוראה:

כשם שאז צעקו בני ישראל ”דאלאי גלות”, שהם מוותרים על הרכוש גדול העיקר לצאת ממצרים - כך גם היום צריכים בני ישראל לצעוק שרצונם לצאת כבר מהגלות.

ואדרבה, זקנך (במצרים) הרשה לפתות אותו (”זיך געלאַזט איינרעדן”) שעבור ה”רכוש גדול” כדאי להשאר בגלות - אבל **אתה** לא תתן לעצמך להתפתות עכשיו, כיון שמאז הרי בני ישראל בודאי קיבלו כבר את ה”רכוש גדול” ע”י עבודתם בזמן הגלות.

ולכן צועקים בני ישראל בכל ימות השבוע: ”לישוועתך קוינו כל היום”, ובשבת ויו”ט: ”ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים”, ואומרים זאת בתפלת העמידה כשעומדים ”כעבדא קמי’ מרי”⁷, במילא מובן שמתכוונים לזה באמת ובפשטות - מבקשים לראות בעיני בשר שלהם ”בשובך לציון ברחמים”!

בודאי ישנם פירושים פנימיים על תיבות אלו - שזה הולך על ”ציון” ברוחניות, ”ציון”

(1) כש”ט הוספות סק”ז ואילך. וש”נ.

(2) סי”ח בשיחה (שי”ל ע”י ”ועד הנחות התמימים”).

(3) ברכות ט, סע”א ואילך.

(4) לך טו, יד.

(5) שם סכ”ז.

(5*) = די לגלות.

(6) פרש”י בפרשתנו לז, ב.

(7) שבת י, א.

שבשמה⁸, "אנא סימנא בעלמא"⁹, שבודאי הם כוונות אמיתיות – אבל אם מכוונים את הכוונות (הפנימיות) בלבד ולא חושבים על הפירוש הפשוט, חסר אז בפירוש המילים! משא"כ כאשר מכוונים את הפירוש הפשוט ולא את ה"כוונות" – אזי העיקר ישנו, ותמיד אפשר להוסיף כוונות בזה.

אך לכל לראש יש לכוון את הפירוש הפשוט – שמבקשים בכל יום ויום וכמה פעמים לראות בעיני בשר "בשובך לציון ברחמים", ואדרבה, לשם כך נבראו העיני בשר – כדי שיהיו בשלימות, וזה דוקא כאשר הם מנוצלים לראות את תכלית השלימות – "בשובך לציון ברחמים"!

וכמו שכתוב במדרש תהלים¹⁰, והוא ברד"ק¹¹, בשבלי הלקט¹², ברוקח¹³ וכו' – שיהודי צריך **לתבוע** את הגאולה האמיתית והשלימה, וכדיוק הלשון בהלכה¹⁴ **לתבוע**, שהוא **תובע** מתי כבר תבוא הגאולה¹⁵!

ועד שהחיד"א כותב¹⁶, שע"י עצם הקיווי והתשוקה לגאולה – מביאים את הגאולה!

ג. וזוהי ההוראה שלמדים מסיפור התורה אודות טענת בני ישראל במצרים שהם מוותרים על ה"רכוש גדול" העיקר לצאת מהגלות, וכן מזה ש"ביקש יעקב לישב בשלוה":

היצר הרע (ה"קלוגניקער") רוצה לנצל את סיפור הגמרא³ ע"י שמדגיש בעיקר את המענה (על טענת בני"), שבשביל ה"רכוש גדול" כדאי להשאר בגלות. ועד"ז אצל יעקב – שבפועל לא נתמלאה בקשתו ו"קפץ עליו רוגזו של יוסף";

אמנם, יהודי לומד גם מעצם הטענה (שהיא גם חלק מהתורה מלשון הוראה), **שצריכים** לצעוק "דאלאי גלות" ולבקש שרוצים כבר לישב בשלוה! וכאשר לומדים הוראה גם מטענה זו, אזי ניתן ללמוד אח"כ הוראה גם מהמענה, שמחזיקים את בני ישראל זמן נוסף בגלות מצרים בכדי שיקבלו את ה"רכוש גדול".

וההוראה היא: לאחר יציאת מצרים נתקיימה כבר הבטחת הקב"ה "ואחרי כן יצאו ברכוש גדול" (שלשם כך הוא עיכבם בגלות), ולזה ניתוספה עבודת בני ישראל במשך כל שנות הגלות, ובמילא, אין סיבה להחזיק את בני ישראל עוד בגלות!

ד. עפ"ז יובן גם מדוע התורה מספרת זאת, דלכאורה נשאלת השאלה: מדוע בכלל מספרת לנו התורה את טענת בני ישראל ואת מענה הקב"ה, הלא אילו לא היתה התורה מספרת זאת, לא יכל היצר לטעון שלא צריכים עתה לצעוק כיון שזה בין כך לא יעזור, כפי שהי' אז?

והביאור בזה, שהיא הנותנת: אם התורה לא היתה מביאה את השאלה והתירוץ, הי' בא היצר ושואל את השאלה ומתרצה כדי לבלבל יהודי ולעכב אותו מלצעוק "דאלאי גלות"! לכן כותבת זאת התורה, בכדי לבטל ("באוארענען") מלכתחילה את טענת היצר ושידעו

(8) ראה לקו"ת דברים א, ב ואילך. אוה"ת דברים ע' (13) ה' תפלה ס' שכב.
 כז ואילך. שם ע' לו. ובכ"מ.
 (9) זח"א רכה, א.
 (10) מזמור יא.
 (11) סוף שמואל ב.
 (12) דין סדר ברכת המזון ס' קנז.
 (13) ראה 'ה' תפלה ס' שכב.
 (14) ראה ב"י לטור או"ח סקפ"ח (ד"ה) וכתב הרמב"ם.
 (15) ראה "יחי המלך" גליון שה ע' 13. לקו"ש חכ"ה ע' 23 ואילך, ושם בהע' 14.
 (16) בספרו מדבר קדמות אות ק' ערך קיווי.

מיד את המענה, כך שיהודי לא יפסיק לצעוק "דאלאי גלות" אפילו לרגע אחד! וזהו גם הלימוד שישנו מיעקב:

כשם ש"ביקש יעקב לישב בשלוה", כך צריכים בני ישראל לבקש שרוצים כבר להיות בהתיישבות. אלא שבני ישראל למדים מהסיפור לבקש התיישבות לא רק כפי שמובן אצל הנברא למטה – "וישב יעקב", אלא "וישב" סתם, "וישב" של הקב"ה (ש"וישב" היא תיבה בתורת ה') – התיישבות אמיתית, כפי שהקב"ה מבין מהי התיישבות! וביחד עם זה – "וישב" בפשטות, התיישבות לבני ישראל בתור נשמות בגופים בעולם הזה הגשמי.

והענינים שבינתיים – ש"קפץ עליו רוגזו של יוסף" – הם רק הכנה לבוא להתיישבות אמיתית, ועכשיו כבר יצאו ידי-חובת כל ענינים אלו, והגיע הזמן שתהי' התיישבות אמיתית. וכאמור, מצד אחד זו התיישבות אמיתית, התיישבות כפי שהיא באה מהקב"ה (שהוא למעלה מכל הענינים), וביחד עם זה נמשכת ההתיישבות האמיתית בחייו של כל יהודי בתור נשמה בגוף בעוה"ז הגשמי, כפירוש הפשוט ב"וישב" ע"פ הלכה (שהלכה היא דוקא בפשטות) – "דבר ה' 17' זו הלכה"¹⁸ שקשור עם "דבר ה' זה הקץ"¹⁹ (כמובן מזה שהגמרא אומרת²⁰ שני פירושים אלו על אותו פסוק – "דבר ה' 17").

ובפשטות – שמיד באה הגאולה האמיתית והשלימה, וישנה אז התיישבות אמיתית ושלימות בכל הענינים: שלימות העם – "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"²¹,

וישנו ה"רכוש גדול" – "כספם וזהבם אתם"²² כפשוטו, וגם כפי שזה ברוחניות – אהבה ויראה²³, שלימות התורה ומצוותי',

ונפעל בשלימות ה"וישב יעקב בארץ מגורי אביו" – בארץ הקודש, שלימות הארץ, עד "כי ירחיב ה' אלקיך את גבולך"²⁴, שנוסף לשבעת הארצות יתנו לבני ישראל גם את ארץ קיני קניזי וקדמוני שעד אז היו בידי גוים ("גוי'שע הענט") – מהפכים אותם, ודוקא עי"ז נהי' "וישב גו' בארץ מגורי אביו"²⁵ באופן של התיישבות אמיתית, כיון שיתרון האור בא מהחושך דוקא²⁶, ועד"ז בנוגע לכל הענינים – תהי' בהם המעלה דאתהפכא עי"ז שיוציאום מידי גוים ומהפכים אותם לקדושה הכי נעלית,

ובפשטות – גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, וישנו ה"וישב", התיישבות אמיתית ובפשטות בעוה"ז הגשמי, במהרה בימינו ממש ובעגלא דידן ממש. (תרגום חפשי משיחת ש"פ וישב ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

(17) עמוס ח, יב.
 (18) שבת קלח, ב.
 (19) שם.
 (20) שם.
 (21) כמ"ש ביצי"מ – בא י, ט.
 (22) ישע"י ס, ט.
 (23) ראה תו"א ריש פרשתנו. תו"ח שם נח, א ואילך. ובכ"מ.
 (24) ראה יב, כ. וראה שופטים יט, ח.
 (25) פרש"י שופטים שם.
 (26) ראה ס' הערכים-חב"ד ערך אור – ביחס לחושך ס"ח. וש"נ.

